האשה נקנית פרק ראשון קידושין יט.

מי שאני ולרב נחמן בר יצחק דאמר אפילו לרבי יוסי ברבי יהודה מעות הראשונות לקידושין ניתנו במאי מוקים לה מוקים לה כרבי אליעזר דאמר לשפחות אחר שפחות הוא דלא מצי מזבין לה אבל לשפחות אחר אישות מצי מזבין לה בעי ריש לקיש מהו [6]שמייעד אדם לבנו קטן [7]בנו אמר רחמנא בנו כל דהו או דילמא בנו דומיא דידיה מה הוא גדול אף בנו גדול אמר רבי זירא תא שמע [1]איש [2]פרט לקטן אשר ינאף את אשת איש [3]פרט לאשת קטן ואי אמרת [4]מייעד אם כן מצינו אישות לקטן ואלא מאי איינו מייעד אמאי קא ממעט ליה קרא תיפשוט מינה דמייעד אמר רב אשי [5]הכא ביבם בן תשע שנים ויום אחד הבא על יבמתו עסקינן דמדאורייתא חזיא [6]ליה [7]מהו דתימא כיון דמדאורייתא חזיא ליה וביאתו ביאה הבא עליה מתחייב באשת איש קמ"ל מאי הוי עלה תא שמע [8]אמר ר' אייבו א"ר יצאי [9]אין יעוד אלא בגדול [10]אין יעוד אלא מדעת [11]תרתי מה טעם קאמר מה טעם אין יעוד אלא בגדול לפי שאין יעוד אלא מדעת ואיבעית אימא מאי מדעת [12]מדעת דידה דתני [13]אביי בריה דרבי אבהו [2]אשר לא יעדה מלמד שצריך [3]ליעדה הוא תני לה והוא אמר לה בקידושי יעוד ואליבא דרבי יוסי ברבי יהודה [4]דאמר מעות הראשונות לאו לקידושין ניתנו רב נחמן בר יצחק אמר אפילו תימא לקידושין ניתנו [5]שאני הכא דאמר רחמנא יעדה מאי ר' יוסי בר' יהודה דתניא יעדה והפדה צריך שיהא שהות ביום [6]כדי פדייה מכאן א"ר יוסי ברבי יהודה אם יש שהות ביום כדי לעשות עמו שוה פרוטה מקודשת ואם לאו אינה מקודשת אלמא קסבר מעות הראשונות לאו לקידושין ניתנו רב נחמן בר יצחק אמר [7]אפילו תימא לקידושין ניתנו שאני הכא דאמר רחמנא והפדה: אמר רבא אמר רב נחמן [8]אומר אדם לבתו קטנה צאי וקבלי קידושיך מדרבי יוסי ברבי יהודה לאו אמר רבי יוסי ברבי יהודה מעות הראשונות לאו לקידושין ניתנו וכי משייר בה שוה פרוטה הוו קידושי הכא נמי ל"ש ואמר רבא א"ר נחמן [9]המקדש במלוה שיש עליה משכון מקודשת מדרבי יוסי ברבי יהודה לאו אמר רבי יוסי ברבי יהודה מעות הראשונות לאו לקידושין ניתנו [10]האי הלואה היא והיא גופא משכון היא וכי

מי שאני. כיון דישואין דאורייתא ניהו נפקא לגמרי מרשותיה: **ולרב נחמן דאמר.** נקמן לר' יוסי בר' יהודה נמי בתעות הראשונות היא מתקדשת דקידושין דאב ניהו במאי מוקי לה ואפילו אירוסין עושה היכי הדר מזבין לה: **מוקי לה כרבי אליעזר** גרסינן: **דאמר לשפחות אחר שפחות כו'.** דקדרים כיון שבגד בה. ועד השתא מהדרינן לאוקמה דלא כרבי אליעזר משום דשמותי הוא [1]: **אמאי ממעט ליה קרא.** הוא"ל: **פשטו דמייעד.** ומיהו מיעטה קרא ממיתה: **דמדאורייתא חזיא ליה.** כלומר זקוקה לו באותה [2] ביאה לכל דבר וקנאה ליורשה כדתנן (דף דף מה.) כן תשב שבא על יבמתו קנאה: **תרתי.** הא חד הוא כיון דאין יעוד אלא מדעת פשיטא דאין יעוד אלא בגדול: **שצריך ליעדה** גרסי': **הוא תני לה והוא אמר לה.** הוא תני למתניתין והוא אמר בה מנפשיה. [3]והאי טעמא דהאי צריך ליעדה רבי יוסי ברבי יהודה היא דאמר תעות הראשונות שקבל האב לאו לקידושין ניתנו ואין יעוד אלא בפרוטה שעליה לפיכך אין דעת האב בהן מתחילה ואם אינו מודיעה שתקבל עליה אין כאן קידושין: **לקידושין ניתנו.** ונפקא מינה דהוה ליה מכר את בתו לאישות ואם יעדה ומתארמלה שוב אין מוכרה לשפחות לרבי עקיבא: **שאני הכא.** דכתי' לשון יעדה למידרשה לשון דיעה: **יעדה והפדה.** ואין יעדיה אלא כמקום פדייה שאם בא לייעדה בסוף שם צריך שיהא שהות כיום שאם תבוא למשכון גרעונה דיהא עליה גרעון של פרוטה: **תעות הראשונות לאו לקידושין ניתנו.** דאי קבל אב ע"מ להתייעד וקידושי יעוד תלויין באב אף על גב דליכא שהות שמו כיון דאמר בתוך שם תתייעד לי הוה ליה יעוד למפרע משעת מכירה: וכי

במאי מוקי לה כרבי אליעזר. פי' בקונטרס ועד השתא מהדרינן לאוקומי דלא כרבי אליעזר דשמותי הוא לפי' ר"ת דגרים הכא במאי מוקי לה כר' עקיבא ל"ל דעד השתא מהדר לאוקומי כרבי אליעזר משום[8] דרבנן דר' שמעון קיימי כוותיה דאמרי[9] אבל לא לשפחות אחר אישות ור' שמעון נמי הכי אית ליה אלא שמוסיף עוד [1]אבל לא לשפחות לשפחות אחר שפחות:

איש פרט לקטן. ואף על גב דקטן לאו בר עונשין הוא[2] מ"מ אינטריך קרא למעוטי דקס"ד שיהא נהרג כיון שהאשה נהרגת על ידו[3]: **ומדאורייתא חזיא ליה.** פי' בקונטרס דזקוקה לו וביאתו ביאה לכל דבר וקנאה ליורשה וליטמא לה כדתנן (נדה דף מה.) כן ע' שבא על יבמתו קנאה וקשה דזה אינו אלא מדרבנן ולפסולה מן האחין כדתנן בהאשה רבה (יבמות דף לו:) עשו ביאת כן ע' כמאמר בגדול אבל ליורשה ולשאר דברים לא הויא כאשתו ולכן נ"ל דמדאורייתא חזיא ליה בעלמא כגון שהיה הינס גדול[4] וקטן זה ביאתו ביאה כלומר שאם בא על אחת מכל עריות שבתורה מומתים על ידו[5] מהו דתימא הואיל ומדאורייתא כו' כלומר אי לאו האי קרא דמעטיה ה"א מדאורייתא חשובה כאשתו קמ"ל שאינו קונה אותה אלא מדרבנן כדאמרינן בעלמא (שם) עשו ביאת כן ע' כמאמר בגדול: **תרתי.** פי' בקונטרס הא בהא תליא כלומר חדא מילתא היא דכיון שאין יעוד אלא מדעת פשיטא דאין יעוד מועיל אלא בגדול שהרי קטן לא מצי לשוויי שליח[6] לקדש[7] וה"ר אלחנן פי' תרתי כלומר דסתרן אהדדי דריש דאמרי' אין יעוד אלא בגדול משמע אפילו אלא מדעת אבל אם אמרינן אין יעוד אלא מדעת משמע אבל אלא מדעת לא מהני: **אומר** אדם לבתו קטנה צאי וקבלי קידושיך מדר' יוסי.

תימה מאי אתא לאשמועינן פשיטא למה לא תתקדש אפילו היה אומר תן מנה לפלוני ותתקדש אתי לך היתה מקודשת מדין ערב כדלעיל (דף ז.) כ"ש שאמר לבתו וכי תימא דהכא לא שייך דין ערבות דהא לא דייבר למקדש[8] א"כ לר' יוסי בר' יהודה דאמר דמקודשת בפרוטה אחרונה אמטו גילף מינה דאם לא אמר כלום לא לבת ולא למקדש תהא מקודשת אלא ע"כ המכירה חשובה כאילו אמר אביה לבת התקדשי ביעוד א"כ המכירה נמי מחשב כאילו אמר למקדש וי"ל דלא הוי לא כאומר לו ולא כאומר לה אלא הכי מוכיח ע"כ קטנה יש לה יד לקבל קידושין[9] מדחשבינן גבי יעוד דאמר רחמנא שאייעד על ידי עצמה שאם לא היה מועיל בעלמא כשעותן לה רשות להתקדש מדעת ע"י עצמה לא היה אומר הכתוב שיהיה מועיל לענין יעוד וא"ת היאך היא מתקדשת כאומר לה לאי וקבלי קידושיך והלא קטן לית ליה זכייה מן התורה כדמשמע פ"ק דכ"מ (דף יב.) דקטנה אין לה יד לזכות בעצמה ואמרינן דמליאת הקטן[10] לר' יוסי אין כו גזל גמור אלא מדבריהם בשלמא גבי יעוד דהתם דין הוא שמזכה[11] בשאר שאינו אלא מחילת שיעבוד בעלמא וי"ל דבדעת אחרת מקנה לה יש לה זכייה מדאורייתא כדמשמע בפ' [האומר] (גיטין סה.) דפריך לרב מסדא דאמר אחד זה ואחד זה[12] קונה לעצמו ואינו זוכה לאחרים מהניא דאומר אדם לעבדו ולשפחתו העבריים הילך מעות אלו ופדה מהן מעשר שני ושפחה עברית קטנה היא ודמי בעלין שאינו נקוב דרבנן מכלל שהיה רוצה להוכיח[13] שזכה אפילו לאחרים מן התורה":

במלוה שיש עליה משכון מקודשת מדר' יוסי בר' יהודה. אין לפרש דמיירי במשכון שלא בשעת הלואה דקני לה מדרבי יצחק[1] דאם כן היה לו להביא כאן דרבי יצחק כמו שמביא לעיל (דף מ:) גבי קידשה במשכון מקודשת ולעיל היה לו להביא דרבי יוסי ברבי יהודה אלא אפי' במשכון בשעת הלואה אייריי[2] ואפי' אין מחזיר לה משכון אלא שמוחל לה את המלוה ואע"פ שהמשכון בידו דהא המקדש במלוה שיש עליה משכון קאמר ולא המקדש במשכון וא"ת כיון דמקדש בהנאת מחילת מלוה אפילו בלא משכון אמרי' דמקודשת לעיל[3] ומה אנו צריכין ללמוד מר' יוסי ור"ל דהיכא דאיכא משכון גרוע טפי דס"ד דלא סמכה דעתה כיון שאינו מחזיר לה משכון קמ"ל מילתא דרבי יוסי דמקודשת וא"ת היכי נילף מרבי יוסי ברבי יהודה מיעוד והלא ביעוד מחזיר לה המשכון היינו גופה דהא גופה משכון היא והכא אין מחזיר לה משכון וי"ל דפשיטא ליה דאין עיקר היעוד בחזרת משכון אלא מחמת מחילת שיעבוד המלוה לחוד וז"ל לדקדק דקסבר ר' יוסי בר' יהודה דעבד עברי אין גופו קנוי דאי גופו קנוי מה ענין זה אצל מלוה שיש עליה משכון אין כאן מלוה כלל אלא מקדשה בהקנאת גופה לעצמה ומיהו י"ל דע"כ לא בהקנאת גופה שהיא קנויה לו מקדשה דאם כן אין תקדש בלא שטר שחרור ובלא הפקר[4]:

משל

מי שאני ולרב נחמן בר יצחק דאמר אפילו לרבי יוסי ברבי יהודה מעות הראשונות לקידושין ניתנו במאי מוקים לה מוקים לה כרבי אליעזר דאמר לשפחות אחר שפחות הוא דלא מצי מזבין לה אבל לשפחות אחר אישות מצי מזבין לה בעי ריש לקיש מהו [6]שמייעד אדם לבנו קטן [7]בנו אמר רחמנא בנו כל דהו או דילמא בנו דומיא דידיה מה הוא גדול אף בנו גדול אמר רבי זירא תא שמע [1]איש [2]פרט לקטן אשר ינאף את אשת איש [3]פרט לאשת קטן ואי אמרת [4]מייעד אם כן מצינו אישות לקטן ואלא מאי איינו מייעד אמאי קא ממעט ליה קרא תיפשוט מינה דמייעד אמר רב אשי [5]הכא ביבם בן תשע שנים ויום אחד הבא על יבמתו עסקינן דמדאורייתא חזיא [6]ליה [7]מהו דתימא כיון דמדאורייתא חזיא ליה וביאתו ביאה הבא עליה מתחייב באשת איש קמ"ל מאי הוי עלה תא שמע [8]אמר ר' אייבו א"ר יצאי [9]אין יעוד אלא בגדול [10]אין יעוד אלא מדעת [11]תרתי מה טעם קאמר מה טעם אין יעוד אלא בגדול לפי שאין יעוד אלא מדעת ואיבעית אימא מאי מדעת [12]מדעת דידה דתני [13]אביי בריה דרבי אבהו [2]אשר לא יעדה מלמד שצריך [3]ליעדה הוא תני לה והוא אמר לה בקידושי יעוד ואליבא דרבי יוסי ברבי יהודה [4]דאמר מעות הראשונות לאו לקידושין ניתנו רב נחמן בר יצחק אמר אפילו תימא לקידושין ניתנו [5]שאני הכא דאמר רחמנא יעדה מאי ר' יוסי בר' יהודה דתניא יעדה והפדה צריך שיהא שהות ביום [6]כדי פדייה מכאן א"ר יוסי ברבי יהודה אם יש שהות ביום כדי לעשות עמו שוה פרוטה מקודשת ואם לאו אינה מקודשת אלמא קסבר מעות הראשונות לאו לקידושין ניתנו רב נחמן בר יצחק אמר [7]אפילו תימא לקידושין ניתנו שאני הכא דאמר רחמנא והפדה: אמר רבא אמר רב נחמן [8]אומר אדם לבתו קטנה צאי וקבלי קידושיך מדרבי יוסי ברבי יהודה לאו אמר רבי יוסי ברבי יהודה מעות הראשונות לאו לקידושין ניתנו וכי משייר בה שוה פרוטה הוו קידושי הכא נמי ל"ש ואמר רבא א"ר נחמן [9]המקדש במלוה שיש עליה משכון מקודשת מדרבי יוסי ברבי יהודה לאו אמר רבי יוסי ברבי יהודה מעות הראשונות לאו לקידושין ניתנו [10]האי הלואה היא והיא גופא משכון היא וכי

מסורת הש"ס

1) [בכמ"י: שייעד], 2) שמות כא:, 3) סנהדרין נב:, ד) [בכמ"י נוסף: אלא לבנו קטן], 5) [יבמות סה ע"ב], 6) [בכת"י נוסף: ובביאתו ביאתו], 7) [נ"ל דאמרו], 8) [בכת"י: ואין], 9) [בכמ"י: אמימי. וכנ"ל. (סה"ד. יעב"ץ)], 10) [אנ"ל לדעת. (כס"ס)], 11) לקחן מה. 12) [בכמ"י נוסף: שיעור], 13) [בכמ"י: והוא ליה כלומר והוא נוסף מסמן הוא], 1) [שבת קל ע"ב], 2) [נדל"ל וביאתו. וכ"ה נמוק. בשמו], 3) [בדפוס: הא. וכנ"ל. רש"ס], 4) [נעל יח ע"ב], 5) [אבל לא מ"ר נמוק. (רש"ס.)], 6) [תוס' מ קוע"ב, ע"ש], 7) [וע"ע תוס' ערכין ג. ד"ה לתמוני ותוס' פסחים לא: ד"ה לים], 8) [נדה סט.], 9) [ער' לקחן מב ע"ב], 10) [ע' לתוס': אפילו. (רש"ס.)], 11) [נ"ל וזכה. (רש"ס.)], 12) [ע"ש], 13) [נ"ל שזוכה. (רש"ס.)], ד) [נ"מ פב ע"ב], 1) [דף ו:].

תורה אור השלם

1. ואיש אשר ינאף את אשת איש אשר ינאף את אשת רעהו מות יומת הנאף והנאפת:
ויקרא כ י
2. אם רעה בעיני אדניה אשר לו יעדה והפדה לעם נכרי לא ימשל למכרה בבגדו בה:
שמות כא ח

גליון הש"ס

גמ' תרתי מה טעם קאמר. כעין ג"ה ביצה דף יד ע"א בכא מלעיא דף י"ד ע"ב: שם פרעת דידה. עיין לעיל דף ה ע"א תוס' ד"ה שכן ישנו בע"כ:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה אומר וכו' דין הוא שמוכה בשורר שאינו וכו' כדמשמע בפ' התקבל דפריך:

מוסף רש"י

מעות הראשונות לקידושין ניתנו. משות הראשונות שקבל האב מישראל זה הקונה לשם קידושין קנלס שאם יבלה לקדשה שתתקדש כאותן מעות (ד"ע"ב ע"ל הר"ר"ם). פרט לאשת קטן. אשמיעינן דקטן אין לו קידושין (סנהדרין נב:). מעות הראשונות לאו לקידושין ניתנו. משות הראשונות שמקבל על המכירה לא לקידושין ניתנו אלא לשפחות ישיר שמוקם בה מחמת שפחות פרוטות פעולה שיש לו עליה הוא בא ולא ע"י אביה (לקמן מה.).

עין משפט נר מצוה

קפד א מיי' פ"ז מהל' מיטורי ביאה הלכה יח:
קפה ב ג מיי' שם פ"ג הלכה ח:
קפו ד מיי' פ"ד מהל' ערכים הלכה ז:
קפז ה ו מיי' שם הלכה ח:
קפח ז מיי' שם הל' ז:
קפט ח מיי' פ"ג מהל' מיטות הל' יד סמג עשין מח טוש"ע אה"ע סימן כח סעיף יא:

מוסף תוספות

א. דפשיטא לן שכן הלכה. תוס' בכורות לד. ב. בתוס' רשב"ם כתוב אף לא. רש"ש. ג. דמשום קלון האשה יתחייב דומיא דבהמה הנרבעת. תוס' ערכין ג. ד. בתוס' יבמות סח. ד"ה קניא הוא בנ"א. כלומר זקוקה לו. ועי' רש"ש. ה. ולא הוי האי כתרתי דאמרינן בעלמא שפירושו תרתי דסתרן אהדדי. ריטב"א. ו. אלא לבת. תוס' הרא"ש; ועיי מדבר הוא עם המלוה. רשב"א. ז. שאותו כח וזכות שוכחתה לו תורה בקדושי בתו יכול הוא ליתנו לה לקדש עצמה מדעתה. תוס' הרא"ש. ח. ושמעינן מינה דלרב חסדא זוכה לעצמו מן התורה ולרב יהודה דפליג עליה דרב חסדא וזכה מן התורה אף לאחרים וכו'. שם. ט. דומיא דאמה העבריה. שם. י. סתם לא שנא נתן לה את המשכון ולא שנא לא נתן לה את המשכון. רשב"א. כ. אלא ודאי בשעבוד שעליה דדיינו מלוה היא מתקדשת. תוס' הרא"ש. ועי' חי' רע"א.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com